

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/124/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8712203363
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8712203363.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci navrhovateľky: E. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., P. M. XX/XX, proti odporcovi: F. K. I., nar. X.X.XXXX, bytom K., I. XXX/X, o zaplatenie 800,- eur s prísl., o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 7C/206/2012-28 z 9.1.2013, zhodou hlasov členov senátu takto

rozhodol:

Pripúšťa späťvzatie návrhu, zrušuje rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 9.1.2013 č.k. 7C/206/2012-28 a konanie vo veci zastavuje.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 800,- eur s 11,5% úrokom z omeškania ročne od 4.7.2012 do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 48,- eur, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že navrhovateľka návrhom doručeným súdu 5.3.2012 uplatňuje proti odporcovi nárok odvádzaný od dohody o vrátení finančných prostriedkov spísanej dňa 14.2.2011. Odporca podľa tejto dohody jej mal vrátiť sumu 900,- eur v 150,- eurových mesačných splátkach. Zaplatil jej však len sumu 100,- eur. Zostatok ani po upomienke zo 6.11.2011 nevrátil. Žiada preto, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť jej túto sumu z 11,5% úrokom z omeškania od 14.2.2011 do zaplatenia. O tomto návrhu súd prvého stupňa rozhodol najskôr platobným rozkazom, proti ktorému odporca podal odpor, v ktorom namietal, že dohodu zo 14.2.2011 uzavrel pod nátlakom za nevýhodných podmienok. Preto žiadal návrh zamietnuť. Na prejednanie veci súd nariadil pojednávanie, ktorého sa odporca napriek riadnemu predvolaniu nezúčastnil, hoci bol naň riadne predvolaný aj s doručením poučenia o právach účastníka. Súd prvého stupňa zdôraznil povinnosť účastníka súdneho sporového konania tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a označiť na ne dôkazy, tak ako tieto povinnosti v sporovom konaní s rešpektovaním prejednávacej zásady vyplývajú z ust. § 101 ods. 1, § 120 ods. 1 O.s.p.. Dôkazná povinnosť účastníka konania znamená, že účastník musí na preukázanie svojich tvrdení označiť dôkazy ním tvrdené, aby sa dalo konštatovať, či dôkazné bremeno uniesol alebo neuniesol. Navrhovateľka v konaní tvrdila, že odporca na základe dohody spísanej dňa 14.2.2011 sa jej zaviazal vrátiť sumu 900,- eur v mesačných splátkach. O tejto skutočnosti predložila súdu dohodu zo dňa 14.2.2011 podpísanú ňou, odporcom i prítomnou svedkyňou O. G.. Odporca sa vo svojej obrane obmedzil len na tvrdenie, že išlo o dohodu spísanú pod nátlakom a za nevýhodných podmienok. Pojednávanie sa však nezúčastnil, nevyužil teda možnosť svoje tvrdenia preukázať. Súd preto skonštatoval, že neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie tvrdenia uvedeného v odpore proti platobnému rozkazu. Za takéhoto stavu súd skonštatoval, že obsah dohody o vrátení finančných prostriedkov sa dá posúdiť ako obsah zmluvy o pôžičke podľa § 657 Obč. zák.. Preto návrhu vyhovel. Výrok o priznaných úrokoch z omeškania súd odôvodnil aplikáciou ust. § 517 ods. 1, 2 Obč. zák.. Zdôraznil, že navrhovateľka nepreukázala,

kedy bola odporcovi doručená predžalobná upomienka, a teda kedy došlo k splatnosti celého dlhu. Nepreukázala ani to, kedy došlo k úhrade 100,- eur. Odporca sa dozvedel o splatení celého dlhu až po tom, čo mu bol doručený platobný rozkaz, t.j. dňa 3.7.2012. Do omeškania so splatením celého dlhu sa tak dostal dňa 4.7.2012. Preto súd zaviazal odporcu zaplatiť tieto úroky z omeškania až od 4.7.2012 do zaplatenia. Navrhovateľke úspešnej v konaní priznal súd aj trovy zaplateného súdneho poplatku vo výške 48,- eur.

Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie odporca. Vytýka súdu prvého stupňa, že nedostatočne zistil skutkový stav veci a nedostatočne preveril tvrdenia navrhovateľky, že mu požičala uvedenú sumu. Trvá na tom, že dohoda bola spísaná pod nátlakom navrhovateľky a jej dcéry O. G.. Vyhrážali sa mu, že ak túto dohodu nepodpíše a nezaplatí jej uvedenú sumu, podá na neho trestné oznámenie, čo aj napokon urobila. Navrhovateľka aj podľa rozsudku zo dňa 9.1.2013 tvrdila, že mu zapožičala viac, a to 2.100,- až 2.200,- eur, čo nemohla preukázať. Aj z toho je zrejmé, že klame a snaží sa získať finančné prostriedky akoukoľvek cestou. Ak by mu navrhovateľka požičala sumu 2.100,- eur, nechala by si podpísať dlh na túto sumu a nie len na cca polovicu tejto sumy.

Navrhovateľka sa k podanému odvolaniu najskôr nevyjadrila.

Odvolací súd pri pôvodnom predložení veci na rozhodnutie o podanom odvolaní prednostne skúmal zákonné podmienky pre prejednanie podaného odvolania. Pri tomto prieskume zistil, že výrok písomne vyhotoveného rozsudku nie je totožný s výrokom rozsudku vyhlásenom na pojednávaní 9.1.2013, a to časti týkajúcej sa priznaných úrokov z omeškania a že nebolo rozhodnuté o celej prejednávanej veci.

Uznesením 14Co/54/2013 - 41 z 8. októbra 2013 vrátil preto vec súdu prvého stupňa

a) aby postupom podľa § 164 O.s.p. zosúladiť výrok vyhláseného rozsudku (ktorým je viazaný) s výrokom pojatým do písomného vyhotovenia rozsudku,

b) aby postupom podľa § 166 ods. 1, 2 O.s.p. odstránil vadu spočívajúcu v nerozhodnutí o celej prejednávanej veci.

Odvolací súd zároveň v záujme ďalšieho postupu odvolacieho súdu v predmetnej veci dal priestor, aby sa v čase vrátenia veci súdu prvého stupňa zodpovedajúco aplikácii ust. § 213 ods. 2 O.s.p. účastníci vyjadrili ešte k možnému použitiu

a) ust. § 451 ods. 1, 2 Obč. zák., najmä v súvislosti s obsahom pripojeného spisu sp. zn. 5T 78/2011 a z neho predovšetkým k obsahu výpovedí navrhovateľky (v označenom konaní svedkyne), keď uviedla, že 28.5.2010 od nej odporca prevzal nielen sumu 1.211,98 eur, ako zostatok neuhradenej pôžičky poskytnutej jej spoločnosťou PROFIT CREDIT Slovakia, s.r.o., ale aj sumy 49,79 eur a 878,76 eur. Obsahom trestného oznámenia je vyjadrenie oznamovateľky E. X., podľa ktorého predovšetkým sumu 878,76 eur vyplatila Ing. I. bez dôvodu, čo jej mal potvrdiť aj exekútor. To, že neoprávnene si nechal túto sumu vyplatiť, mal potom potvrdiť práve v tej dohode, ktorá je predmetom tohto konania. Žiaduce je pri aplikácii ust. § 451 ods. 1, 2 Obč. zák., aby sa účastníci konania vyjadrili, či práve platby 49,79 eur a 878,76 eur sú platbami, ktoré odporca prijal ako plnenie bez právneho dôvodu.

b) k ust. § 558 Obč. zák., najmä, či obsah dohody zo 14.2.2011 je uznaním záväzku odporcu čo do dôvodu a výšky na vrátenie plnení, ktoré prevzal od navrhovateľky 28.5.2011 (878,76 eur a 49,79 eur) alebo išlo o založenie nového záväzkového vzťahu účastníkmi konania, tak ako je to uvedené v záveroch rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorý kvalifikoval tento nárok, ktorý je predmetom tohto konania ako nárok z pôžičky podľa § 657 Obč. zák..

Následne prvostupňový súd nariadil na realizáciu úkonov podľa uznesenia odvolacieho súdu pojednávanie na deň 5.5.2014, na ktorom navrhovateľka predniesla, že podanú žalobu berie v celom rozsahu späť a odporca s týmto späťvzatím žaloby súhlasil.

Prvostupňový súd uznesením zo dňa 5.5.2014 č.k. 7C/2036/2012- 66 „konanie zastavil“ a rozhodol že „žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania“. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na aplikáciu ust. § 96 ods.1,2 a § 146 ods.1 písm.c) O.s.p. . Toto uznesenie nikto z účastníkov nenapadol odvolaním. Potom súd prvého stupňa predložil vec opätovne odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní odporcu proti rozsudku č.k. 7C/206/2012-28 z 9.1.2013.

Realizované procesné úkony účastníkov konania po rozsudku súdu prvého stupňa č.k. 7C/206/2012-28 z 9.1.2013 prejednal odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O.s.p.).

Mal pritom za to, že s podaním odvolania odporcu proti rozsudku č. k. 7C/206/2012-28 z 9.1.2013 nastali nielen odkladné (suspenzívne) účinky odvolania ale aj účinok devolutívny, ktorý spočíva v tom, že po podaní odvolania je oprávnený ďalej vo veci konať a o nej rozhodnúť odvolací súd. O zastavení konania preto nemohol rozhodovať prvostupňový súd. Hoci jeho rozhodnutie z 5.5.2014 nikto z účastníkov nenapadol odvolaním, a teda formálne nadobudlo právoplatnosť, ako na ničotné (vydané súdom na to neoprávneným) nemožno na neho brať zreteľ, a preto odvolací súd sa mohol a musel zaoberať realizáciou dispozičného úkonu navrhovateľky (späťvzatia žaloby v celom rozsahu) a tiež súhlasom odporcu so späťvzatím žaloby. Zastaviť celé konanie pre späťvzatie žalobného návrhu je totiž možné po podaní odvolania proti rozsudku len postupom podľa § 208 O.s.p., podľa ktorého ak je návrh na začatie konania vzatý späť, keď už rozhodol súd prvého stupňa, ale jeho rozhodnutie nie je dosiaľ právoplatné, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie nepripustí, ak druhý účastník s tým nesúhlasí. Ak späťvzatie pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie zastaví.

Ak teda účastník vezme späť návrh v celom rozsahu v priebehu odvolacieho konania, koná odvolací súd podľa ustanovenia § 208.

Účinnosť dispozičného úkonu späťvzatia návrhu (žaloby) v celom rozsahu závisí od súhlasu druhého účastníka konania. Treba uviesť, že druhým účastníkom konania môže byť len účastník, ktorý má opačnú procesnú pozíciu než žalobca, t.j. žalovaný. Súhlas (nesúhlas) sa prejavuje písomne alebo ústne do zápisnice pred súdom.

Odvolací súd pripustí späťvzatie žaloby, ak došlo k procesne účinnému úkonu o späťvzatí, ako aj (kumulatívne) procesne účinnému udeleniu súhlasu. Súčasne zruší rozsudok súdu prvého stupňa a celé konanie zastaví.

V predmetnej veci je z obsahu zápisnice o pojednávaní realizovanom 5.5.2014 pred súdom prvého stupňa zrejme, že navrhovateľka vzala žalobný návrh v celom rozsahu späť a že odporca s týmto späťvzatím žaloby súhlasil.

Z týchto procesných úkonov účastníkov konania realizovaných po podaní odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa vyplývajú účinky, aké sú upravené v ustanovení § 208 O.s.p.. Odvolací súd preto zrušil rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 9.1.2013 č.k. 7C/206/2012-28 a konanie o žalobnom návrhu v celom rozsahu zastavil.

Odvolací súd rozhodujúci o späťvzatí žalobného návrhu, je povinný rozhodnúť aj o náhrade trov celého konania.

Podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p., odvolací súd dospel k záveru, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Navrhovateľka nezobrala žalobný návrh späť z dôvodu, že by to odôvodňovalo správanie sa odporcu, ktorý by plnil to, čo proti nemu uplatňovala vo vzťahu k nej samotnej. Teda správanie odporcu nebolo možné vyhodnotiť ako správanie,

ktoré má na mysli ustanovenie § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p. odôvodňujúce priznanie náhrady trov konania navrhovateľke.

Odporca v súvislosti so stanoviskom k späťvzatiu návrhu nárok na náhradu trov konania neuplatnil, nepodal teda návrh, ktorým by uplatňoval náhradu trov konania. Napokon, aj keď na uznesenie súdu prvého stupňa z 5.5.2014 č.k. 7C/206/2012-66 nemožno prihliadať, v ňom bolo deklarované aj to, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, čo naznačuje aj to, že obaja účastníci si nárok na náhradu trov tohto konania navzájom voči sebe neuplatňovali.

Z týchto dôvodov odvolací súd aj pri aplikácii ust. § 151 ods. 1 O.s.p. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Uvedené uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2014 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.